CONGRESULUI AL XII-LEA, OMAGIUL TINERETULUI SPORTIV

Campionii la ora bilanţului

„FAPTUL CĂ SÎNT UN OM REALIZAT SE DATOREŞTE, ÎN PRIMUL RÎND, ORGANIZAŢIEI DE PARTID, COMUNIŞTILOR"

— Tovarăşe Corneliu Ion sinteţi unul dintre miile de sportivi români care s-au afirmat în ultimii ani, cu deosebire în perioada de după Congresul al XI-lea al partidului.

— Am simţit din plin efervescenţa, elanul, starea de spirit favorabile muncii şi creaţiei care caracterizează, mai cu seamă în aceşti ani, întregul nostru popor. Acum, şi pentru noi, sportivii de mare performanţă, forumul comuniştilor constituie un prilej de bilanţ al muncii depuse, e adevărat, într-un mod specific. Rezultatele noastre înseamnă un examen de conştiinţă, materializat în modul în care noi am reuşit să reprezentăm cu cinste tricolorul românesc în marile competiţii internaţionale.

— Trăgătorul Corneliu Ion şi-a făcut acest „examen de conştiinţă ?"

— Desigur. Acum, la aceste ceasuri de bilanţ, sînt mîndru de cîştigarea mai multor concursuri internaţionale, cel mai important fiind campionatul european de la Bucureşti, din anul 1973, cînd am cucerit titlul continental în proba de pistol viteză.

— Cu ce sentimente întîmpină sportivul Corneliu Ion apropiatul eveniment, Congresul al XII-lea, eveniment de importanţă decisivă pentru dezvoltarea viitoare a României ?

— Sînt pe deplin conştient de faptul că dacă am reuşit să ajung în lotul olimpic de tir al României, aceasta este urmarea firească a pregătirii intense, a muncii asidue, posibile numai şi numai în contextul favorabil al unei dezvoltări fără precedent a mişcării sportive din România contemporană. Aş dori acum să mulţumesc din suflet pentru toate minunatele condiţii de antrenament sportiv, de pregătire şi realizare multilaterală, oferite de societatea noastră socialistă, de statul şi partidul comuniştilor. Din acest motiv, toţi sportivii din patria noastră au datoria morală să răspundă, în spiritul celei mai înalte responsabilităţi, tuturor eforturilor trecute, prezente şi viitoare, tuturor investiţiilor materiale şi morale făcute cu ei. Trebuie să ne ridicăm la înălţimea vremurilor pe care le trăim. Noi, sportivii, sîntem, înainte de toate, cetăţeni ai ţării !

— La aproape 29 de ani, sinteţi într-adevăr un om împlinit, atît sub raport sportiv, cît şi social, pentru că, din cîte ştim, aţi absolvit cursurile unui institut de învăţămînt superior. Aţi fost un student model, serios în pregătirea profesională, modest. Ştim, decanul dumneavoastră, profesorul universitar Gheorghe Vasilescu, n-a aflat că sinteţi un mare campion de tir decît... după terminarea studiilor !

— Am făcut totdeauna diferenţă între pregătirea sportivă şi cea profesională; mai bine-zis, nu le-am amestecat, în sensul ca una să piardă cumva de pe urma celeilalte. Aş zice mai degrabă că ele s-au ajutat reciproc. Într-adevăr, am absolvit Facultatea de calcul economic şi cibernetică economică, specialitatea statistică, din cadrul Academiei de studii economice bucureştene, cu o notă mare, 9. Nu a fost, însă, totul foarte simplu, aşa cum ar părea. Am avut şi momente grele, de cumpănă, atît sportul cît şi facultatea cerînd adeseori mari eforturi, multe renunţări. Am simţit, însă, totdeauna sprijinul organizaţiei de partid a clubului Steaua, un colectiv solid, care m-a ajutat mereu să-mi rezolv atît problemele sociale cît şi pe cele personale. Viaţa de organizaţie a fost totdeauna prezentă în activitatea mea şi cred că acum pot spune cu mîna pe inimă că dacă sînt un om pe deplin realizat, cu o familie, cu doi copii, cu o meserie frumoasă, interesantă, cu cîteva succese sportive, aceasta se datorează, în primul rînd, ajutorului pe care mi l-au dat comuniştii, tovarăşii de muncă, antrenorii.

Radu TIMOFTE

BRĂILENII FĂURESC PREZENTUL CU GÎNDUL LA VIITOR

Dunărea care a văzut, aici, la Brăila, prima revoltă a muncitorilor portuari, cînd „ciurarii" au dat strigăt de revoltă împotriva celor care-i asupreau ; Dunărea Chirei Chiralina a lui Panait Istrati, care-şi lovea valurile de barcazurile şi şlepurile încărcate cu grîu auriu de Bărăgan şi scîndură de culoarea mierii din brazii Carpaţilor ; Dunărea care a auzit glasul mîniei muncitorilor conduşi de comunistul Ştefan Gheorghiu în zilele de grea trudă ; Dunărea, aceeaşi parcă întotdeauna, dar mereu alta, coboară acum spre Marea cea mare ducînd în oglinda ei imaginea unui nou oraş, a unei alte Brăile, cu linii zvelte, cu oameni avînd aceeaşi dîrzenie, dar limpezime în inimă şi priviri, care, fără să uite trecutul, făuresc prezentul şi gîndesc viitorul, a căror mîndrie se cheamă azi şi Şantierul naval, şi I.U.G. „Progresul", şi Combinatul de fibre artificiale, şi Combinatul de celuloză şi hîrtie, şi...

„Brăilenii făuresc prezentul, cu gîndul la viitor" —, cuvintele acestea le-am auzit deseori spuse într-o dimineaţă cu soare cald de toamnă („cald ca inimile noastre"), cînd terenurile — noile terenuri —, cînd sălile — noile săli —, cînd bazinul de înot — noul bazin —, cînd, într-un cuvînt, toate noile baze sportive brăilene, erau pline de sute de copii („adică prezentul ce-l modelăm pentru viitor"), veniţi la marea sărbătoare a competiţiei naţionale „Daciada", veniţi cu candoarea tinereţii şi ambiţia vîrstei să omagieze şi prin sport marele forum al comuniştilor, ei, şoimii patriei, ei, pionierii, ei, uteciştii.

Fiu al Brăilei, Ion Neculai, primul secretar al Comitetului municipal de partid, este, ceea ce se cheamă şi om de sport. Îi simte pulsul şi vrea ca oraşul să se ridice în toate domeniile, „să fie mîndria noastră a tuturor". Discutăm, fireşte, mai mult despre sport, despre cel de ieri şi cel de azi, dar şi despre ce va fi mîine. „Îmi amintesc de anii copilăriei, de un triunghi cu pietre şi buruieni, care era terenul nostru de fotbal, unde ne adunam de pe străzile dimprejur ; îmi amintesc, de asemenea, de mingea de cîrpă... Şi simt un fel de mîndrie, acum, ce nu încape în cuvinte, cînd îi văd pe copiii noştri, care au posibilitatea să crească, să facă sport, în condiţii deosebite. Vedeţi, Brăila s-a dezvoltat imens în anii socialismului, iar edificiile sportive date în folosinţă, chiar în acest cincinal, ilustrează eforturile partidului şi statului de a ridica România, fiecare oraş al ei, cît mai sus. Gîndurile noastre nu se opresc aici. Vedem un viitor şi mai luminos, un viitor care înseamnă alte realizări pe plan sportiv, cu noi baze, cu noi iniţiative şi acţiuni în sportul de masă, cu rezultate cît mai bune în cel de performanţă...".

— „Se acordă Diploma de onoare a Comitetului judeţean U.T.C., pentru rezultate foarte bune în activitatea sportivă, elevelor..." Elevă în ultimul an la Liceul industrial de construcţii nr. 1, Ruxandra Comănescu, nu este timidă. Este firesc pentru o tînără care nu ezită să plutească spre punctul fix mînuind suspantele paraşutei. A început în urmă cu trei ani, într-una din taberele organizate de U.T.C. la Suceava, iar răsplata strădaniilor a venit la Ploieşti, unde a ocupat locul întîi la concursul naţional, desigur la categoria începătoare. „La început a fost mai greu, eram singură între băieţi, dar mai apoi m-am ambiţionat şi nu-mi pare rău". Colega ei de generaţie, Fănica Lepădatu, de la Liceul pedagogic, a urcat de două ori pe cea mai înaltă treaptă a podiumului la finalele pe ţară ale „Cupei U.T.C." la nataţie. Am ascultat-o vorbindu-le, la festivitatea de deschidere, sutelor de elevi. Cuvintele, deloc căutate, exprimau recunoştinţa pentru condiţiile de care se bucură ei, copiii, în România socialistă. Acum ? — o întrebăm. „Mă bucur că am fost chemată la o preselecţie pentru lotul de canotaj. Cine ştie, poate la Olimpiada din 1984 voi fi chemată să concurez sub culorile ţării"... Gînduri de copil ? Nu, gîndurile unei tinere care chibzuieşte cu maturitate la ceea ce trebuie să facă pentru a răspunde încrederii ce se acordă întregii generaţii.

La bazinul acoperit al Şcolii generale nr. 30, întrecerile înotătorilor din clasele mici erau în plină desfăşurare. Profesoara Viorica Predescu ne anunţă : „Adriana Mîndroiu a stabilit, cu cîteva minute mai înainte, un nou record naţional al fetiţelor născute în 1972, în bazin de 50 m". Încercăm un prim interviu. Lîngă noi apar însă şi Izabela Pop, şi Malina Bădică, şi Eduard Chiosa, şi Orlanda Tase, la fel de buni şi ei ca Adriana. Vorbesc, cu toţii, despre stilurile de înot — doar nu mai sînt începători —, despre şcoală, despre unde şi cum lucrează mămica şi tăticu', despre „tovarăşa", despre copilăria lor fericită şi fără griji. Directorul şcolii, prof. Luciliu Zaharia, ne spune, printre altele, că aici se face „şi sport, şi carte serioasă", că „din cei 700 de elevi, cam 150 vizează performanţa", că „bazinul şi terenurile sînt totdeauna la dispoziţia copiilor din noile cartiere Hipodrom şi Viziru".

De la gimnastică acrobatică — mult aplaudate reprizele fetelor de la Şc. gen. nr. 13 (prof. Mariana Pescăruşu), nr. 23 (prof. Apostol Stăncescu) şi C.S.Ş. (prof. Angela Butuc) — la haltere — lăcătuşul Georgel Radu, turnătorul Viorel Paraschiv, elevii Neagu Năvodaru şi Aurel Neagu, toţi de la „Progresul" sau liceul marii întreprinderi, de la handbal — fetele de la Şc. gen. nr. 27 şi nr. 2 — la volei şi baschet — cei de la C.S.Ş. au deţinut întîietatea, de la minifotbal la şah, sau la tenis de masă, sau la cros... Terenurile brăilene au fost gazde generoase pentru sute de copii şi tineri.

...Dunărea poartă spre Marea cea mare imagini cu măreţ simbol, dintr-o caldă zi de toamnă pe terenurile „Daciadei", caldă ca inimile tinerilor sportivi de aici, din înnoitul port al Brăilei.

Emanuel FÂNTÂNEANU

LA ÎNTREPRINDEREA DE VAGOANE ARAD

(Urmare din pag. 1)

care reprezintă întreprinderea în competiţii divizionare A, B sau C.

Întreprinderea se mîndreşte cu sudorul Roman Codreanu, *maestru al sportului la lupte greco-romane, de 9 ori medaliat la campionatele europene, mondiale şi olimpice (a doua medalie olimpică din istoria sportului arădean), azi student la I.E.F.S., la cursurile fără frecvenţă.*

Printre cei ce se îngrijesc de destinele asociaţiei se află lăcătuşul Gheorghe Gornea *— portarul echipei de fotbal care a strălucit pe Wembley, fostul gimnast* Gheorghe Dema, Ştefan Mitroc, *tot lăcătuş, juristul* Alexandru Hăran *— cîndva fotbalist la „U" şi Rapid Cluj-Napoca şi mai apoi în echipa întreprinderii, ing.* Ovidiu Dărăbuţ, Teodor Filip, *tehnician, ing.* Ioan Tonenchi, *sau* Petre Corodan, *secretarul asociaţiei.*

De la Cornel Claici, *şeful serviciului administrativ, cel mai vechi activist sportiv al întreprinderii, aflăm că performanţa îşi are aici sorgintea în campionatul asociaţiei, stimulat puternic de cînd se organizează „Daciada" şi care angrenează marea masă a personalului muncitor la tot atîtea ramuri cîte secţii are asociaţia. Şi tot el ne-a vorbit despre înaltul spirit de răspundere muncitorească, despre simbioza producţie-sport care transferă stilul de muncă, felul de a fi din atelier în sala şi pe terenul de sport. Cînd vin lunea în secţie sportivii, îi întîmpină — după caz — bucuria şi felicitările tovarăşilor de muncă sau, dimpotrivă, dojana acestora. Şi nimănui nu îi e indiferent acest lucru.*

De viaţa sportivă a asociaţiei se ocupă îndeaproape nu numai comitetul sindicatului, organizaţia U.T.C., ci, în primul rînd, Comitetul de partid. Tovarăşul Viorel Igreţ, *secretarul, este un activ animator al vieţii sportive. El se interesează sistematic de munca şi viaţa sportivilor, de modul cum se pregătesc şi cum evoluează în competiţii. Locţiitorul secretarului,* Mircea Pavel, *se îngrijeşte îndeaproape de educaţia sportivilor de performanţă şi le face adesea expuneri în cadrul învăţămîntului politico-ideologic.*

„Uzina — un stadion, stadionul — o uzină", *iată cum se exprima, în felul său, preşedintele asociaţiei Rapid Arad, referindu-se la adevărata întrecere care caracterizează lupta pentru performanţe înalte în producţie, competitive pe plan mondial, pentru îndeplinirea exemplară a planului, ca şi munca din secţiile asociaţiei, dornice de performanţe sportive, exponenţii fiind aceiaşi : muncitorii sportivi sau, dacă vreţi, sportivii muncitori, mulţi dintre ei membri ai Partidului Comunist Român, mereu exemple de dăruire vrednice de urmat.*

Mari momente ale sportului nostru

UNIVERSIADA – 127 DE MEDALII (39 de aur) PENTRU SPORTIVII ROMÂNI

Se organizează astăzi, în întreaga lume, numeroase competiţii de mare anvergură, cu caracter polisportiv. Dintre toate acestea, două anume reţin în mod deosebit atenţia. Este vorba, în primul rînd, de Jocurile Olimpice, competiţia competiţiilor, şi de surata sa mai mică, Jocurile mondiale universitare, cunoscute şi sub numele de „Universiadă". Multele puncte de contact dintre cele două competiţii au şi condus, dealtfel, la denumirea de „Mică Olimpiadă" ce i-a fost dată Universiadei. De fapt, Olimpiada şi Universiada sînt competiţiile cu cea mai largă audienţă mondială. Iată, vorbind despre universiade, de exemplu, vom consemna, ca un aspect revelator, faptul că la ultimele 3 ediţii, cele de la Moscova, Sofia şi Ciudad de Mexico, numărul participanţilor şi al ţărilor a fost într-o sensibilă creştere: de la 2703 sportivi (din 72 ţări) în 1973, la 4389 (85) în 1977 şi peste 5100 sportivi (din peste 90 de ţări) anul acesta. Ceea ce, indiscutabil, spune foarte mult !

Nivelul deosebit de ridicat (şi el într-o continuă creştere, de la o ediţie la alta) caracterizează întrecerile sportive studenţeşti, pigmentate cu recorduri mondiale şi multe recorduri naţionale în diferite discipline.

La saltul de calitate ce caracterizează această întrecere o contribuţie însemnată şi-au adus şi reprezentanţii României socialiste, a căror prezenţă, în cele mai multe cazuri, a fost la înălţimea dezvoltării sportului din ţara noastră. Tabelul alăturat oglindeşte realizările sportului universitar din România, prin numărul medaliilor de aur, argint şi bronz cucerite la această prestigioasă competiţie.

Din 1959, de la Torino, şi pînă în 1979, la Ciudad de Mexico, sportivii români au realizat un total de 127 de medalii, dintre care aproape jumătate au fost cucerite la ultimele două ediţii ale competiţiei: 35 la Sofia, în 1977 şi 31 la Ciudad de Mexico, în 1979.

Dealtfel, dintre toate participările sportivilor noştri la competiţia supremă a sportului universitar, cele de la ultimele ediţii au fost de departe cele mai valoroase. O dovadă în sprijinul acestei afirmaţii stă şi în numărul medaliilor de aur, implicit al titlurilor de campioni mondiali universitari: 39 în total, dintre care 24 (adică 61,5 la sută) au fost cîştigate în urmă cu doi ani la Sofia şi acum, în august-septembrie, la Mexico, ceea ce corespunde, dealtfel, în ansamblu, uneia dintre cele mai fertile perioade din istoria sportului românesc.

Pe terenurile din capitala Bulgariei sportivii noştri au avut în 1977 o evoluţie cu totul remarcabilă, cucerind 11 medalii de aur, 10 de argint şi 14 de bronz, care au adus delegaţiei noastre locul IV în clasamentul general — neoficial — pe naţiuni. Gimnasta Alina Goreac, „autoare" a 2 medalii de aur (individual compus şi paralele), una de argint (la echipe) şi încă una de bronz (bîrnă), a fost cea mai remarcată dintre componentele delegaţiei noastre. Celelalte medalii de aur şi titlurile de campioni mondiali universitari au fost cucerite de Dan Grecu (inele), Cornel Marin (sabie), Constantin Alexandru, Ion Păun şi Ion Draica (lupte greco-romane), Virginia Ruzici cu Florenţa Mihai (dublu femei, la tenis), precum şi cele 3 echipe : de sabie (Pop, Marin, Irimiciuc, Mustaţă şi Pantelimonescu), spadă (Angelescu, Bărăgan, Duţu, Popa, Zidaru) şi polo (fraţii Slăvei, Dinu Popescu, Shervan, Nastasiu, Răducanu ş.a.).

		MEDALII Aur	Argint	Bronz
1959	Torino	2	1	2
1961	Sofia	6	6	8
1963	Porto Alegre	nu	am	participat
1965	Budapesta	3	4	4
1967	Tokio	nu	am	participat
1970	Torino	–	4	2
1973	Moscova	4	7	8
1977	Sofia	11	10	14
1979	Mexico	13	3	15

Şi iată că, după — exact — doi ani, studenţii sportivi din România, avînd de făcut faţă unei concurenţe mai puternice decît la Sofia, au reuşit să realizeze o prestaţie excelentă, la capătul unor dispute memorabile, şi să obţină cel mai reprezentativ bilanţ al participării noastre la universiade. Locul III în clasamentul general — neoficial — pe naţiuni, ca şi cele 13 medalii de aur sînt, în această privinţă, cea mai elocventă dovadă. La acestea se mai adaugă numeroasele clasări pe poziţii fruntaşe la foarte multe probe din atletism, gimnastică, înot, tenis, scrimă, precum şi la fotbal şi polo.

Din cele 13 medalii de aur ale sportivilor noştri, „partea leului" — 5 victorii — şi-au luat-o atleţii, iar dintre aceştia amintim pe Ilie Floroiu — dublă victorie la 5 000 m şi 10 000 m şi Eva Zörgo-Raduly, recordmană a Jocurilor la suliţă. Celelalte medalii au fost cîştigate de înotătoarea Carmen Bunaciu (100 m şi 200 m spate) care, după succesele din capitala Uniunii Sovietice, de la Spartachiada popoarelor, a avut la Mexico fericitul prilej de a se impune din nou atenţiei generale, de gimnasta Teodora Ungureanu — 3 medalii de campioană (individual compus, paralele şi bîrnă), Ion Checicheş la inele (este a treia victorie românească consecutivă la acest aparat, după cele ale lui Dan Grecu de la Moscova şi Sofia) şi de tenismani, Virginia Ruzici şi Florenţa Mihai fiind la a doua asemenea victorie în proba de dublu, iar Virginia cu Traian Marcu la prima, la dublu-mixt.

Evoluţiile studenţilor sportivi din România la întrecerile „micii Olimpiade" au fost apreciate, de fiecare dată, aşa cum se cuvine, ele înscriindu-se la loc de cinste în panoplia de mari succese ale sportului românesc contemporan care, sub îndrumarea partidului, a atins înalte cote valorice.

Romeo VILARA

Florenţa Mihai *şi* Virginia Ruzici, *de două ori cîştigătoare, la dublu, la Universiadă.*

Foto : N. DRAGOŞ